

Posudek vedoucího práce na diplomovou práci Michala Briaského na téma

„Důsledky porušení předpisů o dokazování pro účinnost důkazů“

Předloženou diplomovou práci, čítající 63 stran samotného textu, zpracoval autor na individuálně zvolené téma: „Důsledky porušení o dokazování pro účinnost důkazů“. Lze jistě ocenit, že si diplomat zvolil téma, které lze zařadit mezi obtížnější. Vyšší obtížnost tohoto tématu je dána zejména omezeným okruhem literatury, kterou lze vzít za podklad jejího zpracování, a rovněž nutností dobrých teoretických znalostí trestního práva procesního. Na druhou stranu právě pro jeho omezenost zpracování v literatuře poskytuje prostor pro tvůrčí přístup k pojednání o této problematice a vlastní úvahy autora.

Práce je kromě úvodu a závěru rozčleněna do dalších 5 částí. Po stručném úvodu, ve kterém autor nastiňuje problematiku, kterou se bude v jednotlivých částech práce věnovat, se věnuje dokazování v trestním řízení. Po nástinu vývoje dokazování v českých zemích následuje obecná teoretická část, kde jsou kromě samotného pojmu dokazování vymezeny další základní pojmy důkazního práva, předmět a rozsah dokazování. V dalších kapitolách pak diplomant popisuje proces a průběh dokazování. V části třetí se autor zabývá zásadami dokazování. Za jádro práce lze označit část čtvrtou, kde diplomat obecně pojednává o důsledcích porušení předpisů o dokazování, a část pátou zaměřenou na důsledky porušení předpisů o dokazování u vybraných důkazních prostředků. Část šestá nazvaná „Stručně k problematice tzv. plodů z otráveného stromu“, kde se diplomant zabývá otázkou, zda jsou účinné důkazy získané na základě absolutně neúčinných důkazů. Diplomant nejprve uvádí dva protichůdné názory a sám se kloní k závěru, že nelze zcela vyloučit účinnost důkazu získaného za pomoci informace získané z důkazu absolutně neúčinného. V závěru pak vyslovuje názor, že za pozitivum současné právní úpravy není možné v žádném případě považovat absenci obecného ustanovení o tom, kdy je nutné považovat porušení předpisů o dokazování za podstatnou vadu řízení. Dodává, že v podstatě

jediným ustanovením, které výslovně řeší otázku absolutní neúčinnosti důkazu, je § 89 odst. 3 trestního řádu. S názorem diplomanta, že tato otázka, by neměla být řešena pouze v teorii a soudní praxi se ztotožňují. Jak správně autor podotýká, jedná se s ohledem na připravovanou rekodifikaci trestního práva procesního o otázku aktuální.

Po obsahové stránce považuji práci za průměrnou, avšak vyhovující požadavkům kladeným na diplomové práce. Ke škodě věci autor nevěnoval tématu pozornost, kterou by si zasloužilo. Rovněž nevyužil možnosti konzultací s vedoucím práce. Ke zpracování tématu nebylo přistoupeno tvůrčím způsobem, větší část práce je poskládaná pouze z citací ze tří učebnic trestního práva procesního a komentáře k trestnímu řádu, popř. další literatury. Ačkoliv toto téma poskytuje široký potenciál k teoretickým úvahám, diplomant ho využil pouze v omezené míře, jeho vlastní úvahy se v práci vyskytují pouze sporadicky.

Po stránce formální netrpí práce závažnějšími ani četnějšími nedostatky jazykovými či písařskými. Práce je přehledně členěna, jednotlivé části na sebe logicky navazují.

Předložená diplomová práce podle mého názoru splňuje všechny požadavky kladené na práce tohoto druhu a je způsobilým podkladem pro ústní obhajobu, ve které by se autor mohl vyjádřit k úvahám de lege ferenda.

V Praze dne 12. září 2007

JUDr. et Bc. Tomáš Gřivna, Ph.D.

Předběžné hodnocení: *dobře*